

„Promiň mi to,“ řekla jsem Patrickovi, když jsem se vrátila do obchodu.

„Všechno dobrý?“ zajímal se.

„Dobrý, proč?“

„Máš na krku rudé fleky. Na, tvoje milovaná společenská rubrika dneska úplně přetéká.“ Hodil mi noviny, když jsem si sedla vedle něj za pult. Zdvihl hlas a mluvil afektovaným nosovým tónem. „Slečna Blanche Fournetová z Birminghamu v Alabamě, toho času na zimní dovolené v New Orleans, byla čestným hostem na slavnostním obědě, který pořádal její strýc doktor George C. Fournet s chotí. Stůl byl ozdoben světle modrými hortenziemi a všichni milí hosté se nudili, až hrůza.“

Rozesmála jsem se a plácla ho novinami přes rameno.

„Ne, vážně, Jo. Ta tvoje posedlost předměstím a společenskou rubrikou je absurdní. Kdy ti konečně dojde, že ty ženské jsou jen starý snobský rašple?“

Zvonek zacinkal a do obchodu vešel vysoký pohledný muž v obleku na míru.

„Brý odpoledne,“ pozdravil, usmál se a kývl na nás. „Japak se tu máte?“

Měl jižanský přízvuk, ale z New Orleans nebyl. Byl dohněda opálený, takže mu zuby v širokém úsměvu oslnivě zářily jako Carymu Grantovi.

„Dobře, děkujeme. Přijel jste na svátky navštívit New Orleans?“ zeptala jsem se.

„To je to na mně tak vidět?“ odušil muž s úsměvem.

„Promiňte, já jen –“

„Neomlouvejte se, máte pravdu. Přijel jsem z Memphisu jen na fotbalový turnaj.“

„Hrajete?“ zajímal se Patrick a měřil si mužovu výšku a široká ramena.

„Jo. Hraju za Vanderbiltovu univerzitu. Jezdívají jsme sem s týmem rozdat si to s Tulanem. Vždycky jsem to tu měl rád. V New Orleans se člověk snadno dostane do maléru, vyzkoušel jsem si to na vlastní kůži, to vám povídám.“ Vědoucně mrkl na Patricka. „Vy chodíte na Tulane?“ zeptal se.

„Já zrovna skončil na Loyole,“ odpověděl Patrick.

„A vy, krásná dámo?“ podíval se ten oslnivý muž na mě.

Vysoká? Ano! chtělo se mi zakřičet. Moc ráda bych šla na vysokou. Místo toho jsem se usmála a sklopila pohled.

„Ještě se nerozhodla,“ ozval se Patrick. „Znáte ten typ, je tak chytrá, že se o ni všechny školy perou.“

„Sháníte něco konkrétního?“ zeptala jsem se, abych změnila téma. Nenuceně jsem položila dva prsty na pult. Bylo to znamení, taková naše hra. Snažili jsme se uhodnout, jaký žánr knihy bude zákazník chtít. Dvěma prsty jsem Patrickovi naznačila, že sázím desetacent na to, že pan Memphis hledá něco historického. Patrick zaťal levou pěst. To znamenalo, že hádá něco kolem sportu.

„A víte, že jo?“ řekl pán z Memphisu a smekl klobouk. Jeho černé vlasy se zaleskly v odpoledním slunci, jež sem proudilo výlohou. „Keatse.“

„Poezii?“ podívil se Patrick.

„Překvapenej, co? No, neměl byste knihu soudit podle obalu. I fotbalisté mají rádi básničky,“ řekl.